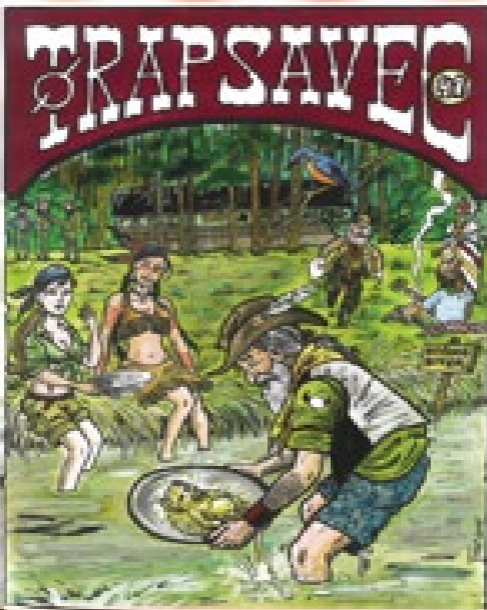

2015

Boj o camp

Jan Frána - Hafran

3. místo Próza Oldpsavci

Koukáme si do očí. Dva nesmiřitelní bojovníci, rozhodnutí bránit do posledního dechu území, který považujeme za svoje. Zdá se, že jsme zůstali sami. Že je to na nás, když všichni ostatní na obou stranách už dobojovali. Já a on. Nemůžu samozřejmě najisto vědět, že se tady kolem ještě někde neschovává jeho kámoš, připravenej, jak je jejich zvykem, bodnout mne do zad, pokud ztratím ostražitost, ale myslím, že je opravdu poslední. Stejně jako já.

Začalo to, když Skinner zjistil, že máme na Osadní skále nezvaný hosty a dokonce, že si tam postavili vlastní boudu. Musely to skety dělat v době, kdy jsme tady nějaký čas nebyli, protože jsme vandrovali po jinejch koutech naší utěšený vlasti. Když jsme tenhle týden konečně po delší době dorazili na naše skoro posvátný místo, zdálo se všechno bejt jako jindy. Naše bouda stála na místě, maskování neporušený, na skále uklizeno a dřevo připravený tak, jak jsme ho minule nechali. Pak jsme ale zaslechli ty hlasy. Mysleli jsme si, že jsou to běžní kolemjdoucí, pak to ale Skinnerovi nedalo, a šel se podívat na druhou stranu skály. Když se vrátil, nebyl skoro k poznání. Tvář mu natýkala, kulhal a chroptíc si ukazoval na záda.

„Je tam cizí parta! Normálně si tam postavili bydlení. Já to s nima zkoušel po dobrým, jako že tohle je naše místo, že sem jezdíme už takovou dobu a že by to mohli respektovat a postavit si to o kus dál. Ukazoval jsem jim i kde, jenom jsem jim klackem klepnul do jejich stavby, a bylo to jenom takový přátelský pošťouchnutí, všechno v dobrým, ale hned po mně šli. První ránu jsem koupil do tváře, že mě brní celá hlava. Použil jsem klacek a jednoho zneškodnil, možná i druhýho, ale to už jsem nestihl ověřit, protože další mě

trefil pod koleno, takže jsem klesnul na všechny čtyři. Pak mně někdo bodnul do zad a já zdrhnul.“

Vyskočili jsme na nohy.

„Tohle by se mezi našincema dělat nemělo,“ dštil spravedlivej hněv Květák, „vždyť je tady místa dost.“

„Jdeme na ně!“ zavelel bojovnej Hejkal, popadl nejbližší klacek a vyrazil.

„Kamarádi, musím k doktoru,“ konstatoval Skinner a s omluvným výrazem popadl svoje ještě nerozbalený věci a odkráčel.

Vyrazili jsme do spravedlivýho boje o náš odvěkej osadní flek. Jak si to vůbec představujou? Museli přeci vidět, že tady camp je, že je využívanej a stejně se sem klidně nastěhovali. Kam to povede, když jakmile osada pár víkendů vandruje někde jinde, hned se tam usadí někdo jinej? Nikdo by si nemohl být jist svým flekem, byť by na něj jezdil třeba padesát let. A to jsme, ve jménu staroslavnejch nepsanejch trampskejch zákonů nesměli dopustit.

Když jsme vtrhli mezi ně, bylo vidět, že jsme je zaskočili.

„To je naše skála, koukejte se klidit,“ zařval Květák a výhrůžně se ohnal klackem.

Náš vpád nečekali. Na pár okamžiků propadli zmatku a jejich chaotické pohyby po jejich campu nám dával naději na snadný vítězství. Ne na dlouho. On nám totiž Skinner zapomněl říct, že je jich tolik. Když se seskupili proti nám a z jejich hloučku se ozývalo temný hučení, jak se polohlasně narychlo domlouvali, uvědomili jsme si, že jsme v citelné menšině. Pak se na nás vrhli.

Nezbylo nám, než ustoupit, jenže tentokrát se nespokojili s tím, že nás vyženou ze svého neprávem zabraného campu, ale pronásledovali nás až k ohništi. Květákovi se jeho sukovicí podařilo jednoho nebo dva vyřadit z boje, ale převaha byla pořád značná. Nejhnusnější byla ale jejich podlá taktika, kdy jeden z nich upoutal pozornost čelním náparem a druhý zaútočil zezadu. Na to doplatil Květák, kterému na zátylku natýkala pořádná boule. Zaujali jsme kruhovou obranu zády k ohništi a tím tuhle jejich podlost eliminovali.

Konečně dali pokoj a opustili bojiště s vysloveně posměšnejma výrazama. Právě včas, naše obrana držela už jen na vlásku.

„Co budeme dělat?“ sesul se Květák na zem a bolestivě si třel zátylek.

„Jak je ti?“ ptal se starostlivě Hejkal.

„Neboj, snad ještě chvíli vydržím, ale hlava mi třeští a mám pocit, že mám dvě. Jednu velkou a druhou malou. A ta velká je uvnitř té malý a rozpíná se a chce se dostat ven. Žádnou myšlenku ode mě nechtějte.“

„Chce to moment překvapení,“ nadhodil jsem nápad.

„Jak bys to chtěl udělat? Teď budou ve střehu a jsme spíš to my, kdo by se měl nějakýho útoku obávat. Budeme muset držet hlídku.“

„Nebo se sebrat a jít jinam,“ hlesnul Květák, a když se na nás podíval, zdálo se mi, že trochu šilhá.

„Nikdy!“ povedl se nám s Hejkalem dokonalej dvojhlas.

Slunce už stálo hodně nízko, když znova zaútočili. Odnosl to zase Květák, kterej právě hlídkoval u pěšiny k nepřátelskému campu. Bylo to tak rychlý, že akorát stačil vykřiknout a varovat nás a hned upadl do bezvědomí. Rozběhl jsem se mu na pomoc, ale to už se na mě řítily dva nepřátelé. Zdrhal jsem. Cítil jsem jednoho, jak mi doslova dejchá na zátylek a už už jsem se smiřoval s tím, že tentokrát je řada na mně. Zachránil mě Hejkal. Právě smažil na pánvičce lančmít, a protože neměl po ruce žádnou vhodnější zbraň, obětoval večeri a natřel žhavým železem útočnicka mezi oči. Měl dost, motal se a poslepu hledal ústupovou cestu. Bohužel Hejkalovi horkej omastek postříkal ruku a on svoji účinnou zbraň s bolestivou grimasou v tváři upustil. Druhej útočník šel dál po mně. Najednou jsem neměl, čím bych se bránil. Na poslední chvíli jsem hrábnul do žracáku pro sprej s repelentem a nastříkal mu ho do očí. Mělo to podobnej účinek jako pánvička. Ztráta orientace, ústup. Naštěstí to zaměstnalo i další dva cizince, kteří se k útoku přidali a teď museli svoje ochromený kamarády doprovodit do jejich campu. Přísahal bych, že jim z tváří zmizely ty sebevědomý a samolibý výrazy.

„Kamarádi, já mám dost!“ konstatoval Květák, když jsme ho vzkřísili.

Vypadal na to! Nedržel balanc, chvílema usínal. Napojili jsme ho čajem a ve spacáku uložili do boudy pod skálou. Na obranu campu jsme zbyli s Hejkalem jen dva.

„Všiml sis, že tam nemaj ohniště?“ zeptal se.

„Jo, všimnul, evidentně počítají s tím, že si zaberou tohle,“ odpověděl jsem a přiložil.

„Zatím jim to ale nevyšlo. A víš, co to znamená pro dnešní večer?“

„Nevím. Že budou ještě útočit, protože si budou chtít uvařit večeři na našem?“

„To si nemyslím, měli by snadnější si ho rozdělát tam.“

„Tak co tedy?“

„Že půjdou brzo spát, že nebudou u ohně ponocovat a zaútočí na nás brzo ráno.“

„Ach jo, takže se nevyspíme,“ povzdechl jsem si.

„Právě! Leda, že...“ udělal Hejkal dramatickou pauzu.

„Co?“

„Leda, že bysme na ně zaútočili, až usnou. Zapálíme jim to jejich doupě!“

„To už je ale hodně drsný!“

„A oni nejsou? Skinner má oteklou půlku ksichtu, Květák v bezvědomí. Klidně jsme mohli bejt po smrti. A proč? Jenom, že jsme se chtěli domoct našeho práva na tehle kousek lesa! To oni to přehnali, oni to eskalovali! Kdo seje vítr, sklízí bouři,“ zadeklamoval.

Vlastně měl pravdu. Jenže mně blesklo hlavou, že kdo si hraje s ohněm, snadno se spálí. Brzo se to mělo potvrdit.

Počkali jsme, až bude úplná tma. Hejkal vyrobil pochodeň a celou tu dobu mě přesvědčoval, že mají ten svůj brloh postavenej na skále, kde nehrozí, že by od něj chytil les. Snažil jsem se mu věřit. Vyrázili jsme. Šel první, s pochodní, za ním, zády k němu jsem couval já, v jedný ruce rozžhavenou pánvičku a v druhý sprej. Nerušeně jsme se dostali až ke stavbě, Hejkal k ní bez váhání přiložil pochodeň a v příštím okamžiku vyšlehly zhoubný plameny. Suchý stěny vzplály, jako polítý petrolejem.

Pak začalo peklo. Probudili se okamžitě. Minimálně dva přistáli na Hejkalovi, zoufale se ohánějícím pochodní. Couval, snažil se je setřást, ale

marně. Já nemohl nic dělat, musel jsem nám krýt záda, navíc místo ve kterém jsme stáli, bylo tak úzký, že jsem mu pomoci nemohl. A ani nemůžu za to, co se mu vzápětí stalo. Jeden z nich se najednou objevil přede mnou a uzavřel nám ústupovou cestu. Musel tam někde za skálou držet hlídku a asi zachrápal, když jsme se kolem plížili. Teď se ale vzbudil a šel rovnou po mně. Lekl jsem se a uskočil. Zádama jsem narazil na ustupujícího Hejkala a díky své váhový převaze jsem ho porazil. Padnul na čumák, strhnul sebou i ty dva, co na něm viseli a všichni společně zalehli pochodeň. Vzpláli. Oderval jsem hořícího kamaráda, sejmul toho zmetka, co útočil zezadu, a proklouzli jsme k našemu ohništi. Nikdo nás nepronásledoval.

„Musím k doktoru,“ sípal už uhašenej Hejkal, „budu mít nějaký popáleniny, nemůžu tady zůstat.“

„Neboj, já tě tam dopravím,“ uklidňoval jsem ho.

„Nesmíš, musíš bránit skálu,“ zatnul hrdinsky zuby, „vzbudím Květáka a chytíme poslední noční vlak.“

Sebral si věci a já pak pozoroval, jak světlo jeho baterky problikává mezi stromama dolů k boudě, jak se k němu přidává druhý a poslouchal hlasy kamarádů vzdalující se do tmy. Budu vám připadat jako zbabělec, ale já jim záviděl.

Ranní probuzení po napůl probdělý noci bylo drsný. Slyšel jsem ho naštěstí včas, ale stejně, tak rychle jsem snad ještě nikdy ze spacáku nevystřelil. Když dorazil, byl jsem připraven, v jedný ruce osvědčenou, horkým popelem nahřátou pánvičku, Hejkalovu mačetu v druhé. Zastavil těsně přede mnou.

Tak si tady koukáme si do očí. Dva poslední nesmiřitelní bojovníci, rozhodnutí bránit území, který považujeme za svý vlastní, do posledního dechu. Já, poslední tramp a poslední obrovskej sršán proti mně.